

Sygn. akt IV KO 41/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **T. J.**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w B.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt II K [...], na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy T. J., oskarżonego o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w K.. Uzasadniając wniosek, wskazał na pozyskane w toku postępowania opinie sądowo-lekarskie, z których wynika, że chociaż oskarżony może wziąć udział w rozprawie, to stan jego zdrowia jest na tyle poważny, że nie powinien odbywać dłuższych podróży poza miejsce zamieszkania, tj. poza K., który jest oddalony od B. o prawie 100 km. Sąd nadmienił, że przez dobro wymiaru sprawiedliwości, do którego nawiązuje art. 37 k.p.k., rozumie się również potrzebę doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który jest mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny. Sąd Rejonowy w B. w sposób przekonujący wykazał, że wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy T. J. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu położonemu w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości”, stanowiące podstawę przekazania sprawy innemu sądowi w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., to m.in. realna możliwość rozpoznania sprawy przez inny sąd niż miejscowo właściwy w sytuacji, gdy – stwierdzony opinią lekarską – stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w tym sądzie, a czyni realny jego udział w postępowaniu w innym sądzie, bliższym miejsca jego zamieszkania (zob. m.in. postanowienia: z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 6/10, LEX nr 843255; z dnia 12 marca 2008 r., II KO 5/08, LEX nr 544686; z dnia 12 października 2006 r., III KO 61/06, LEX nr 610723). Taka właśnie sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Dwie opinie lekarskie każą uznać, że stan zdrowia oskarżonego stanowi przeszkodę do rozpoznania jego sprawy przez właściwy miejscowo Sąd Rejonowy w B.. W drugiej chronologicznie opinii lekarskiej wydanej na polecenie Sądu Rejonowego w K., prowadzącego inną sprawę T. J. wskazano, że „potwierdzono aktualnie u oskarżonego ciężką chorobę, mogącą stanowić zagrożenie dla jego zdrowia, jednakże aktualnie nie stwierdzono nasilenia objawów uniemożliwiających udziału w postępowaniu przed Sądem. Ze względu na przewlekłe dolegliwości przeciwwskazane jest odbywanie dłuższych podróży poza miejsce zamieszkania (...). Ze względu na charakter schorzenia, okresowe nasilenie objawów aktualnie stwierdzono przeciwwskazanie opuszczania miejsca pobytu, do udziału w postępowaniu przed Sądem poza miejscem zamieszkania” (k. 216 akt sprawy).

Skoro więc warunkiem rozpoczęcia procesu oskarżonego i jego zakończenia w rozsądnym terminie jest postąpienie po myśli art. 37 k.p.k., to w uwzględnieniu inicjatywy sądu miejscowo właściwego sprawę T. J. należało przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.. Celowe będzie nadmienić, że wcześniej również inne sprawy T. J. Sąd Najwyższy na podstawie art. 37 k.p.k. przekazał do rozpoznania sądom umiejscowionym w K..

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.